

Sygn. akt IV U 343/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 października 2018r. w S.

odwołania P. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 5 marca 2018 r. Nr (...)

w sprawie P. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

***zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje P. J. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy
w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01 grudnia 2017r.
do dnia 30 listopada 2020r.***

Sygn. akt IV U 343/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 marca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017r., poz. 1773 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.) odmówił ubezpieczonemu P. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu organ rentowy powołał się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 lutego 2018r., w którym stwierdzono, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Od decyzji tej odwołanie złożył P. J. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2013r. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227) poprzez błędne przyjęcie, że nie jest niezdolny do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, iż przez wiele lat był zatrudniony jako pracownik budowlany. W związku z wykonywaniem tej pracy, P. J. we wrześniu 2011r. uległ wypadkowi, spadając z wysokości i doznając złamania wieloodłamowego przynasady i nasady dalszej kości podudzia prawego. Odwołujący się, podkreślił,

iż jego stan zdrowia po upływie 7 lat od urazu nie uległ poprawie, wobec czego orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 23 lutego 2018r. jest dla niego niezrozumiałe, nielogiczne i budzące poważne wątpliwości (odwołanie k. 1-2v a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. Ponadto wskazano, iż odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów dotyczących niezdolności do pracy, które uzasadniałyby zmianę decyzji (odpowiedź organu rentowego k. 4-4v a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

P. J. posiada wykształcenie zawodowe- aparatowy przetwórstwa mięsa. Dotychczas pracował jako m. in. budowlaniec. W 2017r. ukończył kurs operatora wózka widłowego w ramach renty szkoleniowej (bezsporne).

Ubezpieczony w okresie od dnia 17 marca 2013r. do 31 maja 2016r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (bezsporne, akta rentowe). W ostatnim czasie, tj. od 1 czerwca 2017r. do 30 listopada 2017r. ubezpieczony pobierał rentę szkoleniową, podstawę powyższego stanowiła decyzja (...) Oddział w S. z dnia 9 sierpnia 2017 r. (k. 69 I- tomu a.r.).

W dniu 28 grudnia 2017r. P. J. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (k. 1-3 II- tomu a.r.). W związku z tym, został skierowany na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 31 stycznia 2018r. stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie k. 6 II- tomu a.r.). Do takiego samego wniosku doszła również Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 23 lutego 2018r. (orzeczenie k. 9 II- tomu a.r.). Powyższe stało się podstawą do wydania zaskarżonej decyzji z dnia 5 marca 2018r. (decyzja k. 10 II- tomu a.r.).

W dniu 22 września 2011r. ubezpieczony, podczas pracy uległ wypadkowi, doznając złamania miazdżeniowego nasad dalszych kości podudzia prawego. Pomimo licznych hospitalizacji ubezpieczonego, stopniowo powstawały zmiany degeneracyjne w prawym stawie skokowym, pogarszały się ruchomości, narastały dolegliwości bólowe i niewydolność ruchu.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii - traumatologii. Biegły po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie, a także po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego stwierdził: stan po złamaniu nasad dalszych kości podudzia prawego (po leczeniu operacyjnym), pourazowe zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu skokowo-goleniowego z praktycznym zeszywnieniem, dolegliwościami bólowymi oraz niewydolnością ruchu. W badaniu klinicznym stwierdził zniekształcony prawy staw skokowo-goleniowy, skrócenie długości prawej kończyny dolnej o 3cm, chód utykający na prawa kończynę dolną, a także śladowe zakresy ruchomości stawu. Badanie RTG prawego stawu skokowego z 8 marca 2018r. wykazało znaczne zniekształcenie dalszego końca kości piszczelowej prawej, ustawioną szpotawo i w przodozagięciu powierzchnię stawową dolnej kości piszczelowej oraz mocno zredukowaną szparę stawową. Nie ma możliwości poprawy funkcji stawu metodami nieoperacyjnymi, być może wydolność prawej kończyny dolnej uległaby poprawie po ewentualnym operacyjnym usztywnieniu stawu skokowo-goleniowego bądź protezoplastyce stawu. Biegły wskazał, iż P. J. jest częściowo niezdolny do pracy w okresie od 1 grudnia 2017r. do 30 listopada 2020r., z powodu wypadku przy pracy w dniu 22 września 2011r. (opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii z 6 czerwca 2018r., k. 10-10v a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego P. J. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2002r. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Stosownie do art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie

następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Zgodnie z treścią art. 12 ust. 1 i ust. 3 wspomnianej ustawy, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy wymagało ustalenia, czy ubezpieczony w dalszym ciągu jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii.

Sąd uznał, iż sporządzona opinia stanowi wiarygodną i miarodajną ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego. Została bowiem wydana przez osobę posiadającą specjalistyczną wiedzę z zakresu medycyny, a w szczególności z zakresu schorzeń dotyczących P. J.. Wnioski zawarte w opinii są logiczne oraz odpowiednio uzasadnione. Dlatego też, Sąd podzielił wnioski biegłego.

Do opinii biegłego zarzuty zgłosił organ rentowy (k. 17). Podniósł, iż ubezpieczony ukończył kurs operatora wózka widłowego. Organ rentowy wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej, celem ustalenia czy ubezpieczony może pracować na tym stanowisku. Zdaniem Sądu zarzut organu rentowego nie jest zasadny. Istotnym elementem opinii którą Sąd podzielił jest stwierdzenie biegłego, iż P. J. może pracować jedynie przez kilka godzin dziennie, przy czym stwierdzenie to odnosi się do zarówno rodzaju wykonywanej uprzednio pracy, jak i do zdobytej kwalifikacji operatora wózka widłowego. Ubezpieczony nie może on wykonywać pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, co jest warunkiem pełnej zdolności do pracy. Zdaniem Sądu, nie ma podstaw do podważania merytorycznej wartości opinii biegłego z zakresu ortopedii-traumatologii. Jak wynika z opinii, stan zdrowia ubezpieczonego od badania w 2013 r., na podstawie którego uzyskał okresową rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, nie poprawił się. W związku z powyższym Sąd nie widział potrzeby do wywołania opinii uzupełniającej.

W tym stanie rzeczy, sporna okoliczność istnienia u ubezpieczonego częściowej niezdolności do pracy pozostającej w związku z wypadkiem przy pracy została dostatecznie wyjaśniona i nie zasługiwał na uwzględnienie zgłoszony razem z zarzutami do opinii wniosek ZUS o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej.

Na podstawie powyższego Sąd przyjął, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i przysługuje mu z tego tytułu prawo do renty od dnia 1 grudnia 2017 r. do 30 listopada 2020r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie 477¹⁴ § 2 kpc, orzekł jak w wyroku.